

PRESSEMEDDELELSE NR. 136/25

Luxembourg den 11. november 2025

Domstolens dom i sag C-19/23 | Danmark mod Parlamentet og Rådet (Passende mindstelønninger)

Domstolen bekræfter gyldigheden af en stor del af direktivet om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union

Domstolen annullerer dog den bestemmelse, hvori der opstilles kriterier, som det er obligatorisk for medlemsstater, der har lovbestemte mindstelønninger, at tage i betragtning ved fastsættelsen og ajourføringen af disse lønninger, og den regel, der er til hinder for en nedsættelse af disse, når de justeres ved en automatisk indeksering

Danmark har anlagt sag ved Domstolen med påstand om annullation af hele direktivet om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union. Danmark er bl.a. af den opfattelse, at dette direktiv griber ind i kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne, idet det medfører et direkte indgreb i lønfastsættelsen i EU og organisationsretten, der i henhold til traktaterne hører under national kompetence. Domstolen giver kun Danmark delvist medhold. Den fastslår, at to bestemmelser i direktivet, der er rettet mod medlemsstater med lovbestemte mindstelønninger og vedrører fastsættelsen eller ajourføringen af disse mindstelønninger, indebærer et sådant indgreb. Domstolen frifinder i øvrigt Parlamentet og Rådet og bekræfter således gyldigheden af størstedelen af det pågældende direktiv.

Den 19. oktober 2022 vedtog EU-lovgiver, dvs. Europa-Parlamentet og Rådet, direktivet om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union ¹. Med henblik på at forbedre leve- og arbejdsvilkårene i EU fastlægges der ved dette direktiv en ramme for bl.a. at sikre tilstrækkeligheden af de lovbestemte mindstelønninger i de medlemsstater, hvor sådanne findes, og at fremme kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse.

Danmark ² har anlagt sag ved Domstolen med påstand om, at dette direktiv annulleres i sin helhed ³.

Danmark har anført, at direktivet tilsidesætter kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne, idet det medfører et direkte indgreb i lønfastsættelsen i EU og i organisationsretten, der er områder, som i henhold til traktaterne ⁴ falder uden for Unionens kompetence.

Domstolen finder, at **den udelukkelse af kompetence for Unionen, som er fastsat i traktaterne på de omhandlede to områder, ikke kan udstrækkes til ethvert spørgsmål, der har en eller anden form for forbindelse med lønforhold eller organisationsret**. Den tager heller ikke sigte på enhver foranstaltning, som i praksis har indvirkninger på eller kan påvirke lønniveauet. I modsat fald ville visse kompetencer, som Unionen er tildelt med henblik på at støtte og supplere medlemsstaternes indsats med hensyn til arbejdsvilkår ⁵, blive tømt for indhold. **Kompetenceudelukkelsen gælder således kun, når der er tale om, at EU-retten griber direkte ind i lønfastsættelsen og organisationsretten.**

Domstolen undersøger direktivet med hensyn til dets formål og indhold, og herefter **fastslår den, at der kun i to bestemte tilfælde er tale om et sådant indgreb.**

For det første foreskriver direktivet for medlemsstater med lovbestemte mindstelønninger kriterier ⁶, der skal tages i

betragtning i procedurerne for fastsættelsen og ajourføringen af disse lønninger. Herved **medfører direktivet en harmonisering af en del af de bestanddele, der indgår i de lovbestemte mindstel lønninger, og dermed et direkte indgreb i lønfastsættelsen.**

For det andet er det samme tilfældet for den **regel, der er til hinder for en nedsættelse** af de lovbestemte mindstel lønninger ⁷, når der i national lovgivning er fastsat en automatisk indekseringsmekanisme for disse.

Følgelig **annullerer Domstolen de bestemmelser i direktivet, som medfører disse direkte indgreb i lønfastsættelsen fra EU-retten side**, der af denne grund falder uden for Unionens lovgivningskompetence. Domstolen frifinder i øvrigt Parlamentet og Rådet.

Domstolen fastslår navnlig, at **direktivet ikke indebærer, at EU-retten griber direkte ind i organisationsretten.** Denne konklusion når den bl.a. frem til vedrørende den bestemmelse i direktivet, der omhandler »Fremme af kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse«, bl.a. fordi denne bestemmelse ikke pålægger medlemsstaterne at indføre krav om, at et større antal arbejdstagere bliver tilsluttet en fagforening. Domstolen forkaster ligeledes Danmarks anbringende om, at direktivet skulle være vedtaget på et **forkert retsgrundlag** ⁸.

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annulation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikkeofficielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen og eventuelt et resumé af dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Jaroslaw Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106.

Følg Domstolen online!

¹ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv \(EU\) 2022/2041](#) af 19.10.2022 om passende mindstel lønninger i Den Europæiske Union.

² Støttet af Sverige.

³ Subsidiært har Danmark nedlagt påstand om annulation af direktivets artikel 4, stk. 1, litra d), og/eller artikel 4, stk. 2, vedrørende fremme af kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse. Ifølge Danmark griber disse bestemmelser ligeledes ind i medlemsstaternes kompetence.

⁴ Artikel 153, stk. 5, TEUF.

⁵ I henhold til artikel 153, stk. 1, litra b), TEUF.

⁶ Ifølge direktivets artikel 5, stk. 2, skal disse kriterier som minimum omfatte købekraften for de lovbestemte mindstel lønninger under hensyntagen til leveomkostninger, det generelle niveau for lønninger og deres fordeling, vækstraten for lønninger og de langsigtede nationale produktionsniveauer og udviklinger.

⁷ Direktivets artikel 5, stk. 3.

⁸ Til støtte for påstanden om annulation af direktivet i sin helhed har Danmark ligeledes gjort gældende, at uanset at direktivets genstand er omfattet af Unionens kompetence, er det støttet på et urigtigt retsgrundlag. Eftersom det også vedrører repræsentation af og kollektivt forsvar for arbejdstagernes og arbejdsgivernes interesser, burde det være blevet vedtaget med enstemmighed i Rådet og ikke med kvalificeret flertal.